

zijn degen, want sedert hij Emilia, Ambrogio's gade, gekust heeft, is een schaduw bij maanlicht gevaarlijker, dan tien ruiters, tot de tanden gewapend, in den helderen zonneschijn.

O, maar het balspel op het terras van Emilia's landhuis. Dat luchtig omhoog vliegen van het gevederde purper in den stralenden hemel, dat wegslaan, terugkaatsen, als een teedere bekentenis, die vrij wordt uitgejubeld en vurig beantwoord, en die door niemand dan door twee overmoedige harten wordt verstaan!

En dan het tuinfeest in de zomergaarde. Het bonte gewoel van de gasten, en, in het bewegelijke lommer, de tafel, fonkelend van kostbaar zilverwerk en kristallijn. Het af en aangaan van de knechten met hun schotels verse vruchten en hun kannen gulden wijn, en het stijgend gegons der gesprekken, die luide moeten gevoerd worden, om het ruischen der fonteinen te overstemmen. En toen plotseling Emilia's lied, die zang begeleid door haar luitspel, waarin zij, terwijl iedereen stilzweeg, en ook de grimmige Ambrogio luisterde, met de geleende namen en de geborgde rijmen van den dichter, heel haar liefde heeft gebiecht.

En daarna die bootvaart, waar een laatste aarzeling door het vleiende woord van een edelman en het droomerige geklots van het medeplichtige water weg werd gepraat, en de eindelijke omhelzing het wachten beloond, en een bede verhoord heeft.

Altijd heeft messer Antonio gemeend, dat het beste om bij zich te dragen een buidel met goud was, maar nu beseft hij, dat een mooie herinnering meer waard is, en vroeger stond het vast voor messer Antonio, dat niets een nachtelijken dwaaltocht onveiliger maakt dan een klinkende geldbeurs, maar nu weet hij, dat het veel bedenkelijker is, om met de gedachte aan donna Emilia's kussen des avonds een donkere straat door te gaan. 'Bij Santa Maria'. — Doch een dolksteek is sneller toegebracht, dan dat een degen uit de schede gerukt wordt. Haastige schreden verwijderen zich naar het duister der stegen, en een doodstil lichaam vormt, met de armen uitgestrekt, een zwart kruis op het beschenen plaveisel.

Zoo is er nu in het kleine stadje met zijn blinkende tinnen weer een minnaar minder, om met zoete beloften en den zwier van een rood zijden mantel een lichtvaardig gemoed te betooveren, en een echtgenoot meer, om er zich over te verwonderen, hoe weinig zwaar een moord weegt voor het geweten, en hoe snel een schoone vrouw vergeet.

DE WENSCHEN.

'Als ik word begraven', zeide de stadsschrijver, 'zou ik willen, dat mijn vrienden de baar droegen, en de klaagvrouwen heur jammergeschrei aanhieven, en mijn wensch zou vervuld zijn, als de prediker mij Gods